

Patricia Julia Roisinblit נחטפה ביום 6.10.78 בגיל 25. היתה בהריון, וילדה בן שנמצא בשנת 2000.

תאריך לידה: 8.12.1952

אזרחות ארגנטינית – תעודה מס' 6.330.006

תיק CONADEP : 1656 [4442].

בן זוגה: José Manuel Pérez Rojo. נחטף ביום 6.10.78 בגיל 26.

אזרחות ארגנטינית – תעודה מס' 10.795.592

תיק CONADEP : .... [7665].

מעידה: Rosa Tarlovsky de Roisinblit, האם. סגנית יו"ר סבתות ככר מאי.

האב: Benjamín Roisinblit.

הבת: Mariana Pérez Roisinblit. גודלה על ידי משפחת הורי האב.

הבן: Rodolfo נולד בשבי אמו ונרשם על ידי Francisco Gómez איש צוות הבסיס בו נהרגה האם ואשתו.

תיאור מקוצר של המקרה: בני הזוג נחטפו על ידי קבוצת חיילים משותפת של חיל האוויר וחיי"ר. פטריסיה הובאה ל-ESMA כדי שתלד. על כך העידו הניצולות: María Amalia Larralde, Sara Solarz de Osatinsky, Ana María Marti, Miriam Lewin y otras. משערים שהושלכו לנהר לה פלטה.

השערות לגבי מקום הקבורה:

אין. מישהו רמז שהושלכו לנהר.

אנשים הקשורים למקרה:

חברים שלה שראו אותה:

Amalia María Larralde היתה חברה שלה מקודם וראתה אותה ב-ESMA כשהביאו את פטריסיה וסייעה לה בלידה.

עצורות ב-ESMA, Sara Solarz de Osatinsky, Miriam Lewin, Nilda Noemi Actis,

מבין המדכאים:

Carlos Orlando Generoso (a) Fragote, חקר את שניהם;

Jorge Luis Magnacco הרופא גינקולוג של בית החולים של חיל הים;

Jorge Eduardo Acosta קצין ב-ESMA;

Raúl Scheller חיל ב-ESMA;

“Gringo” עינה וחקר את José Manuel וגם חקר את Amalia Larralde ב-ESMA.

Francisco Gómez אזרח עובד בחיל האוויר ואשתו Teodora Jofré רשמו את הבן של פטריסיה על שמם.

Pedro Alejandro Canela קצין רפואה בחיל האוויר אישר את רישום הלידה כביכול של התינוק על ידי Jofré ו-Gómez.

Carlos Leónidas Solís קצין בחיל האוויר אישר את חתימת הנ"ל.

עדויות על הימצאם של פטריסיה וחוסה מנואל במעצר:

מקום המעצר היה בית מבודד באיזור המערבי של בואנוס איירס והיו ברשות חיל האוויר. זאת על פי עדותה של פטריסיה לחברותיה כשהיתה ב-ESMA.

תיק מארכיון משרד החוץ (א"מ חצ 7118/23) – תקציר:

דיווח על החטיפה מיום 1.11.1978.

בית משפט:

Juzgado Federal 1 de Capital Federal. Se investiga la sustracción, ocultación y retención de menores y supresión de estado civil.

עדות שנמסרה על ידי האם Rosa Tarlovsky de Roisinblit בבואנוס איירס ביום 12.9.01.

זדוף: גב' טרלובסקי רויסינבליט מסרה לנו מאמר שהתפרסם לפני שבוע, ויצורף לתיק העדות שלה.

מתנצל על העיכוב, השגרירות כמעט סגורה היום ובכל זאת באו אנשים לקבל את העדויות. זה הרכב כמעט של חירום אבל במיוחד כדי לטפל בוועדה. אנחנו נדחה את מסיבת העיתונאים בכמה דקות כדי שנשמע אותך בצורה מכובדת.

רוסה: שאלת על שם הקורבן אבל כולנו קורבנות, כל הדור שלי. לא ידענו מה לעשות בגלל הטרור והבורות. בנינו הנעלמים הם קורבנות כמובן אבל גם נכדינו קורבנות. אתמקד בהיעלמות בתי שנחטפה ב-6 באוקטובר 1978 שמה פטריסיה חוליה רויסינבליט, היתה תלמידה מתקדמת לרפואה, וכשנחטפה היתה בחודש השמיני להריונה. ברגע החטיפה הייתי מאוד מבולבלת ולא ידעתי מה לעשות.

חשבתי בהתחלה שמכיוון שהיתה בהריון מתקדם הם יחזירו אותה אלי באופן מידי. האמנתי בזה וכך גם אמרו הקרובים אלי. חשבנו שזה בלתי אפשרי שהיא תמשיך להיות עצורה. אז לא תפשונו מה ההיקף של מה שקורה. חוץ מזה כשלקחו את הילדים שלי נשארה ילדה קטנה, הבת שלהם, בת 15 חודשים, ככה שבתוך כל זה אתם יכולים לתאר לעצמכם מה עבר בלב של התינוקות שעקרו את הוריה ממנה עוד לפני שלמדה לדבר.
שם חתני: José Manuel Pérez Rojo.

זדוף: בן כמה היה.

רוסה: בן 26 ובתי היתה בת 25.

כיום נכדתי בת 24. כאשר היתה אפשרות שתבין מה שקרה התחלנו לספר לה את האמת. ובדרכה כשהשכל אפשר לה, התחילה לחפש את הוריה ואת אחיה בדרך שלה. היתה כותבת מכתבים ושירים לאחיה. כעבור זמן התחילה לעבוד במוסד שלנו Abuelas de Plaza de Mayo. אמשיך לספר לגבי בתי. מישהו המליץ שאפגוש את הרב מרשל מאיר. הרב לא רץ לחפש את בתי. אבל הוא נתן לי עצות וכתובות ושמות, ואז התחלתי את המבצע שלי. בימים הראשונים קיבלתי צלצול טלפוני מבתי, והיא אמרה שהיא בסדר ושמתפלים בה יפה מאוד, כיום אני שואלת את עצמי האם לא כיוונו נשק אליה כשהתקשרה. גם דיבר אתי גבר, ואמר שהפעמים שמאשימים בהם את בתי הם לא כל כך חמורים והיא תצא בקרוב. שאלתי מתי זה בקרוב? ואמרו לי 6 חודשים עד שנה. אבל את תכיני את הבגדים לתינוק שכשהתינוק יוולד אנחנו נחזיר אותו. חוויתי את העינוי הפסיכולוגי לשבת ליד הטלפון, קודם כדי לדעת אם התינוק נולד ומתי ימסרו אותו אליי, ואחר כך עד השישה חודשים ועד השנה. אף פעם לא קיבלתי מידע. מישהו המליץ שאצטרף לארגון סבתות של כיכר מאי.

אביבי: בשנה שחשבת שבתך תחזור הגשת הביאס קורפוס?

רוסה: כן, כמובן. מיד לאחר עצתו של מרשל מאיר. פניתי ל- Asamblea Permanente por los Derechos Humanos (ארגון למען זכויות אדם), שזה היה המוסד הראשון שפניתי אליו. שם קיבל אותי מישהו שגם בתו נעלמה, די"ר אדוארדו גלאטי, ולאחר ששמע את תלונתי הזמין אותי לביתו ששם הגיעו גם סבתות נוספות, כי רצה להגיש תלונה. כמובן שהלכתי לשם ופגשתי עם סבתות אחרות ושם התחלתי לעבוד. אבל עד אז הגשתי הביאס קורפוס, הייתי בבתי יולדות, בתי חולים, כי חשבתי שאולי בתי ילדה כבר. כשחשבתי שזמן הלידה כבר עבר, פניתי למעונות ילדים, לבתי מחסה, פניתי למשרד הפנים על מנת לברר את גורלם ודחו אותי באותה צורה שלא קיבלו את הביאס קורפוס. הלכתי למשטרה הפדרלית למחלקה המרכזית, ושם פגשתי שוטר שאולי ריחם עליי כששמע אותי והביא לי את התיק של בתי, והראה לי ששם אין שום צו מעצר נגדה, שהתיק שלה במשטרה היה נקי. אבל אמר שיש הרבה מקרים שלא עוברים כאן. ואז שמתי לב מה באמת הולך. הלכתי לבתי סוהר, הייתי בשגרירות ישראל, בדאיא, הייתי עם מר אביבי פעמיים. הוא אמר לי שנפגש כל יום רביעי עם השר Harguindeguy ושכל התשובות היו שליליות. אז החלטתי לא לפנות עוד לשגרירות ישראל. מתוך הנחה שסוף כל סוף בתי היא אזרחית ארגנטינאית. ולא הייתי יכולה לערב את ישראל או את שגרירות ישראל, לא הייתי יכולה לחייב אותם.

פניתי לדאיא. כשהלכתי בפעם הראשונה קיבלו אותי בזרועות פתוחות ודקלמו שכאשר אשה יהודייה פונה צריך לשמוע אותה ולעזור. סיפרתי את סיפורי, ובאותו רגע הופיע אדם שדיקלם שהוא אסיר תודה כי הדאיא איתרה את בנו והצילה את בנו וזה היה עבודת הדאיא ולכן יצאתי משם בתקווה גדולה. רציתי ללכת למחרת כבר לשאול אבל התאפקתי כעבור 10 ימים הלכתי שוב, ושיסו בי את הכלבים. הדאיא של היום זו לא אותה דאיא של לפני 25 שנים. כיום יש לנו יחס טוב עם הדאיא, ואני אומרת יש לנו כי אני מדברת בשם הארגון שלי. כעבור הזמן וכשהוקם ה-

CONADEP, מצאתי את השם של האדם שאמר לי שמצאו את בנו ע"י. הדא"א. אני זוכרת את כל השמות, של מי שקיבל אותי בדא"א, של מי שזרק אותי משם, ואת שמו של מי שבנו ניצל על ידי הדא"א.

כל פעם השתתפתי יותר ויותר בארגון, עד שהגיע הרגע שלא רק חיפשתי את בתי ואת נכדי, אלא שכבר חיפשתי את כל הבנים את כל הנכדים ואת כל הבנות בהריון, ואת זה אני ממשיכה עד היום הזה.

בשנת 1982 הגיעו 2 סבתות מנסיעה לגינבה והביאו מידע על אנשים שנמצאים שם ויכולים לתת מידע על בתי. אז נסעתי לשוויץ ויצרתי קשר עם אנשים ששחררו מה-ESMA. אמרו לי שבת נלקחה לשם רק על מנת שתלד. הביאו אותה ממחנה אחר אבל לא ידעו מאיזה מחנה הביאו אותה, כי במשך כל הזמן היתה עם עיניים מכוסות. באותו מקום לא שמעה שום רעש, שום צעקה שאפשר היה לחשוב שזה מחנה ריכוז. היא חשבה שבמקום שהיתה היו רק היא ובעלה. הם היו באותו מקום שניהם.

15- בנובמבר 78 בתי ילדה בן וקראה לו Rodolfo Fernando. סיפרו לי את כל הדברים האלה, שהלידה היתה טבעית, שהתינוק שקל 3.5 ק"ג בערך ואחת מהן סיפרה לי שבת יצאה מ-ESMA כעבור 4-5 ימים והלכה ברגל עם התינוק.

אביבי: האם את מוכנה שנכניס עיתונאים שישמעו אותך?
רוסה: כן, העיתונות שמעה כבר כל כך הרבה פעמים את הסיפור שלי.
חשבתי אם אני הולכת בעקבות נכדי, אם אני מוצאת אותו, הם לא יוכלו לטעון שהם לא יודעים שום דבר על בתי. אז התחלתי לחפש את בתי ואת נכדי. עבר זמן מה מאז שבת עזבה את ה-ESMA. פאטריסיה התקשרה בטלפון 10 ימים לאחר החטיפה.
המשכתי לעבוד עם הסבתות, השתתפתי באיתור 72 נכדים שמצאו עד היום ביניהם גם נכדי. באפריל בשנה שעברה, קיבלנו צלצול טלפוני אנונימי בו אמרו לנו שידוע על מקרה של ילד שנולד בנובמבר 78, ושהוא הבן של תלמידה מתקדמת לרפואה, אז הכול הצביע על כך שמדובר בבתי ובנכדי. נכדתי שעכשיו מתנדבת ב"סבתות" קיבלה את הצלצול הזה.
אף על פי שההתנהגות של ארגון הסבתות הוא מאוד זהיר, אנחנו עובדות עם הרבה דיסקרטיות כי לא רוצות לפגוע בנכדים שלנו, נכדתי עם המרץ של הנוער, יצאה בריצה לחפש את אחיה. היא מצאה אותו כי האדם שמסר את המידע נתן את כל הפרטים, את השם שלו, היכן הוא עובד, והיא הלכה למקום שבו הוא עבד, ואמרה שרוצה להציץ רק.
אבל כשהגיעה לשם מכיוון שזו חנות שמקבלת קהל, פקיד ניגש אליה ושאל מה היא רוצה. ואז היא שאלה אם עובד שם מישהו בשם: Guillermo והפקיד אמר כן. ואז היא נפגשה עם מי שעשוי היה להיות אחיה. היא התחילה לדבר אתו והסבירה לו. בשבילו זו היתה הפתעה. הוא לא תיאר לעצמו שאנשים אלה שבמשך 22 שנה אמרו שהם ההורים שלו, לא רק שלא היו הוריו, אלא שהיה בן של הורים אחרים שהיו נעלמים, ושיתכן שזו אחותו. למרות זאת הטיעון שלה היה כל כך משכנע, למרות כל ההפתעה, אותו אחר צהרים הנער בא אל בית הסבתות כדי שייקחו ממנו דגימת דם. הדגימה נשלחה לסיאטל בארה"ב שם יש לנו בנק גנטי, על מנת שיעשו בדיקת די אן איי. זה לוקח זמן עד שמקבלים תוצאות. בתקופה ההיא נסעתי לבוסטון שם קיבלתי תואר מאוניברסיטת מסצ'וסטס. שם קיבלתי את המידע מד"ר Mary Claire King המנהלת את המעבדה ואמרה לי: זה הנכד שלך.

זדוף: אנחנו מכירים את הסיפור הזה גם מאחותך שגרה בישראל, וגם מהסיפורים שלך, ונותן לנו אמונה מה אפשר להשיג עם התמדה ונחישות. אנחנו בוועדה רוצים להתרכז בדברים שנוכל לעזור לך. ובעיקר אנחנו מקווים למצוא מידע על בתך ועל חתנך.
על כן נבקש שתתני לנו קצת מידע, מה שאת יודעת כדי שזה יעזור לנו להמשיך בחיפושים בין הגורמים השונים במדינת ארגנטינה.

רוסה: גם אני הייתי רוצה לדעת מידע על בתי. עכשיו מתחיל חיפוש מחדש בשבילי. עכשיו הגשתי תלונה עבור אלה שלקחו באופן בלתי חוקי את נכדי, כי אני רוצה לדעת שהם יגידו לי, האם קיבלו את נכדי כשנולד, שיגידו לי מה עלה בגורל בתי.

זדוף: באיזה בית משפט זה מתנהל ובאיזה אופן נוכל לעזור?
רוסה: לא יודעת איך תוכלו לעזור. המקום הוא בבית הדין של ד"ר Cervini de Cubría. זאת תלונה שהגשתי ב-1979 והתיק הזה הוא בן 20 כרכים. אבל התיק ממשיך להיות על שמי, ואני המתלוננת, בית הדין הוא בבירה.

זדוף: זה משפט פלילי?

רוסה: לא, זה גם לא משפט למען האמת. אני לא מבינה הרבה בזה, אני רק יודעת שהתלונה שם כל כך הרבה שנים, כי אני בתקופה הראשונה היה לי שמץ של ידיעה שבסוף היתה לא נכונה, בגלל זה התיק הוא בעל הרבה כרכים כבר. והד"ר סרביני הבטיחה שתאתר את נכדי ואכן עשתה כך. במשך הרבה שנים חשבתי וחלמתי איך העלימו את בתי. והאמת שעד היום אני לא יודעת. אבל כאשר בתכנית טלוויזיה התייצב איש צבא לשעבר בשם Scilingo ואמר שהוא באופן אישי זרק נשים מה-ESMA לים או לנהר לה פלטה, חשבתי שאני משתגעת. מיד עשינו מסיבת עיתונאים בבית הסבתות על מנת להגיש תלונה נגדו, ואני לא מצליחה להבין איך אדם מתייצב בתכנית טלוויזיה ומודה שהוא עשה פשע כזה, ויוצא מתחנת הטלוויזיה חופשי לגמרי.

אביבי: חשוב לנו שלאנשים יהיה האומץ לבוא ולספר כי אולי דרכם נדע את האמת. במקרה שלך, שבו בשנת 2000 מוצאים סימן ראשון אמיתי לתחילת המקרה, שבא מכיוון המענים, אני מתכוון כמובן למי שהחזיק את הילד כל כך הרבה שנים, אנחנו כוועדה נלחץ מאוד כדי שתגיע משם תשובה. בניגוד למקרים אחרים שאין שום דבר שמוכיח. פה לפחות יש הוכחה ניצחת לגבי המקרה, ואני מאמין שיש שופטים אמיתיים שיהיו מוכנים להתמודד.

רוסה: אני רוצה לבקש מהוועדה שבנוסף לחיפוש הגופות שתנסו לדרוש צדק וזה לא במנדט שלכם.

אביבי: אנחנו יכולים לבקש צדק. זה נמצא במנדט שלנו, אך מה שלא נוכל זה לעשות צדק. עדויות כמו שלך והאמונה שיש לנו בשלטונות החוק היום בארגנטינה, שמגלים הרבה רצון טוב, מבלי להיסחף בתקוות שווא, נותן לנו ניצוץ קטן שאולי יהיה לנו לפחות בכמה מקרים כמו אותו מקרה שהיה לנו השבוע, שבו שידכנו בין ידיעה לבין משפחה, שהיום לפחות יודעת איפה הגופה נמצאת. בכל מקרה במקרה שלך, אחרי 23 שנה שנפגשנו יש לי עוד טיפה מחויבות.

רוסה: כמובן שאין לי כל תקווה למצוא את בתי בחיים לאחר כל כך הרבה שנים. הממשל הארגנטינאי אם כי זה היה משטר צבאי דה פקטו הם אלה שלקחו אותה, הממשלה לקחה אותה, ואני מחכה לתשובה מממשלת ארגנטינה, הם חייבים להגיד לי מי לקח אותה, למה, מי שפט אותה, מי הרשיע אותה, ואיפה היא. אני חושבת שאין לי עוד הרבה מה להגיד. אני מודה שנתת לי את ההזדמנות להתבטא, שכמובן זה לא קל בשבילי להיזכר בכל הדברים האלה, ואני מאחלת לוועדה הזו את הצלחה הגדולה ביותר, ואני רוצה לחזור ולהגיד שהארגון שלנו נאבק למען החיים.

אביבי: לפני שאודה על עדותה המרגשת, ומתוך לקיחה בחשבון של תפקידך, אגיד שמדינת ישראל לא רק הוועדה, מחויבת לעזור לך. שמעתי את שר החוץ בעצמו מביע את הערצתו לארגון ואת תמיכתו. חשוב שתדעו שלא פועלים בחלל ריק ושהעולם תומך ומעריך אתכם.